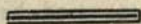

Трудъ безъ мѣра — плодъ нал' нѣма?
Гладна нива — ще да взема?

— Ваш'тъ кожи! . . Хайде дий!
Ще починемъ нѣвга ний!

Хайде нива изорете, —
Гробъ за трима изровете:

Дошло времѣ да загинемъ —
Само тъй щемъ да починемъ!“

Ник. Вас. Ракитинъ.

Стръкъ съмъ . . .

Стръкъ съмъ, Господи, отъ твойта нива,
Която зрѣе и очаква жътва;
Като зърно съ мждрость се налива,
Въ страдания душата ми просвѣтва.

Азъ небе не виждамъ още ведро,
За хлѣба грижата не ми е лека;
Ала всѣки день раздавамъ щедро
И свойта вѣра и любовъ въ човѣка.

Иде день на благодать велика
И презъ морето отъ сълзи безкрайни
Виждамъ, какъ ще цѣфне и заблика
Животъ връзъ гробоветъ ни незнайни.

